

der bliver taget Bestemmelse om Kirkens Opvarmning. Det høje Ting vil saaledes se, at de foretagne Forandringer ikke i nogen Maade berører de Principper, hvorpaa Lovforslaget var bygget, da det forlod dette Ting, og da Endringerne saaledes kun sigte til at udfylde Lovforslagets Bestemmelser, og maa anses for at være Forbedringer, har Udvalget ikke fundet Anledning til at stille noget Endringsforslag, men anbefaler som sagt det høje Ting at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Men forinden jeg slutter, skal jeg tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at der privat fra forskellige Sider er stet Forespørgsler til mig som Udvalgets Ordfører om, hvorledes jeg mener der bliver at forholde med Hensyn til Varmeapparaters Indretning og Anskaffelse saa vel som med Hensyn til Brændsels Anskaffelse i de Købstadkommuner, til hvis Kirker, der hører Landfogne. Ved enkelte Købstæder er der som bekendt Landdistrikter eller Landfogne, der have Kirke tilfælles med vedkommende Købstad; men Landdistriktet har sin egen Kommunalbestyrelse og sin egen særegne Statteligning. Udvalget har imidlertid ikke ment, at det var værdt at stille noget Forslag for nærmere at bestemme, hvorledes der i saa Tilfælde bliver at forholde, idet man nemlig mener, at Bestemmelserne i Købstadkommunaloven af 26de Maj 1868 § 15 ere tilstrækkelige. Det hedder nemlig der, at Byraadet i Forening med Amtsrådet for 3 Aar ad Gangen har at fastsætte, i hvilket Forhold Landdistriktet skal bidrage til de Udgifter, som det faar fælles med Købstadskommunen, og for saa vidt Amtsrådet og Byraadet ere uenige, bliver Forholdet nærmere at fastsætte af Indenrigsministeren. Nu er Forholdet jo saaledes, at Byraadet har sin egen Statteligning, ligesom Landdistriktet sin særegne Statteligning. Der kan altsaa kun være Spørgsmaal om, i hvilket Forhold Byen og Landdistriktet skal afholde de Udgifter, som denne Lov maatte medføre. Lovforslaget kræver jo, at Udgifterne, for saa vidt de ere Genstand for Vigning, skulle ligestes efter den Statteligning, der er foretagen paa vedkommende Skatteydere i det sidst forløbne Aar efter Formue og Vejlighed, og for saa vidt der altsaa i enkelte Tilfælde skal opstaa Tvivl anser Udvalget det for rigtigst, at Udgiften fordeles paa de bidragspligtige i samme Forhold, i hvilket de i det paagældende Aar ere ansatte til at svare Bidrag efter Formue og Vejlighed til deres respektive Kom-

muner, Landsfognet eller Byen. Hvis der saaledes — for at nævne et Eksempel — er lignet paa Købstaden eller den Del af dens Beboere, der høre til paagældende Sogn, 300,000 i et enkelt Aar, og i det samme Aar paa Landdistriktet 30,000 Kr. — alt efter Formue og Vejlighed — vil dette have at udrede $\frac{1}{11}$ og Bykommunen $\frac{10}{11}$. Jeg haaber at den højtærede Minister er enig i denne Betragtning, og hvis saa er Tilfældet, tror jeg ikke der er forsømt noget derved, at Udvalget ikke har stillet nogen Endring angaaende dette Forhold. Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til Bedtænkelse.

Bojzen: Der er ogsaa et Spørgsmaal, som jeg vilde sætte Pris paa at faa besvaret af den højtærede Kultusminister. Det er med Hensyn til § 2, hvor der er Tale om, at Kirker, som eje sig selv, ville anskaffe Varmeapparater i Kirken. Det hedder derom, at det kan ske, „hvis den ejer sig selv og har Midler til enten at udrede Beløbet eller til at betale aarlige Renter og Afdrag“, og det samme bestemmes saa siden om Anskaffelse af Brændsel til dette Varmeapparat. Men, hvis dette ikke er Tilfældet, hvis en saadan Kirke, som ejer sig selv, ikke har de fornødne Midler, saa skal man følge Lovforslagets almindelige Regler og foretage en særlig Vigning og Opkrævning af disse Udgifter. Nu er det mig bekendt, at der i alt Fald findes et Eksempel — og jeg antager, der er flere — paa Tilfælde, hvor der findes Kirker, der eje sig selv, men som ikke have Midler til Raadighed til enten at anskaffe Varmeapparat eller det fornødne Brændsel, men hvor Udgiften dertil efter gammel Praxis udredes af den paagældende Kommunekasse. Jeg forudsætter nu, at naar denne Lov træder i Kraft, vil den ikke gribe ændrende ind i dette Forhold, idet jeg maa fortolke Lovens Ord saaledes, at Kirker, der eje sig selv under de Bilkkaar, jeg her har nævnt, ikke kunne medregnes til de Kirker, der ikke have Midler til at udrede dette Beløb, idet de selvfølgelig have Udgang til den Kilde, hvoraf disse Midler hidtil ere udredede, nemlig Kommunekassen, og at dette Forhold kan vedblive, selv efter at Loven er traadt i Kraft. Det vilde nemlig ganske vist være en kedelig Ulempe for de paagældende Steder, om man, efter at Sagen paa den nævnte Maade var kommen i praktisk og jævn regelmæssig Gang, nu skulde til at foretage Vigning af disse Udgifter. Jeg forudsætter selvfølgelig, at Lov-